

Byltén 2

Předsednictva První Pražské Pedagogické Pivní Peruti
Ročník VIII/2 **18. prosince 2002** **5 Kč**

Milí čtenáři,

jakož i jiné busénky, při i byt' jen letmém pohledu do obsahu Vám jistě neunikne absence jedné z a v e d e n é rubriky, a totiž

Slova náčelníkova. Bohužel už nám náčelník nemá asi co sdělit, poněvadž svůj text nedodal. Nicméně nebudete ochuzeni o zajímavé počtení, pocházející především z per nových a staronových přispěvatelů Ližky a ohnehaarového Jezuity. Pro otrejší povahy bychom si dovolili doporučit foto tolkienovského horského skřeta, který se vtipnou masáží snaží upravit svojí postavu do tvarů matky pluku.... Příjemnou zábavu a pivní prožití Vánoc přeje

Redakce

Z OBSAHU

Pod křídly perutě

2 Prase 2002 aneb Za stejekem až na kraj světa

6 SVATBA V 5P

Z českých sudů a hájů

11 Ze života piva

Kam peří nedolétne

4 BAROKNÍ HODOKVAS

9 GEORGE - MAJKL party

Prase 2002

aneb

Za stejekm až na kraj světa

Opět po roce se sešla skupinka masomilců, aby ve večerních hodinách, za vydatného zapíjení pivem a jinými moky, zhlitli pašíka. Pašíka bohužel v podobě stejku. Proto přišlo méně lidí, což u vedoucí celé akce, Pepinky, vykouzlilo vrásky, které statečně vyhla-

z o v a l a
Mikeskovic
slivovicí.
Nakonec se
přeci jen
s e š e l
dostatečný
počet cestu-
jících osob,
protože platí
staré pravid-
lo, že žízeň
je silnější
než hlad a
všichni se
prostě na jih

Čech jeli spíš schlastat než přežrat...a to se nakonec i stalo.

Cesta busem, řízeným všemi oblíbeným panem Dankem, familiérně přezdívaným Granko, proběhla zcela tradičně. Nohejlové se chtělo čurat, i když tam vlastně ani nebyla, protože byla přeprcovaná, prolétlo pár sojek, lahví a duchaplností. Hlavního slova se ujal doktor Václavů. Nejenže bombardoval téměř celou cestu a již poněkoli-
káté

ukončoval druhou světovou v okolí Milína, ale navíc své dlouhé a bezesporu zajímavé vypravování prokládal osobními vzpomínkami z mládí, kterými se tak rozněžnil, že ho nepoznávala ani vlastní dcera.

Celá událost se pak udála ve velké chatě, kterou s námi chvillemi sdílela i horda dětí, umístěných sem do školy v přírodě. V pozdějších hodinách občasná setkání s malými parchantíky vyvolávala náhlé nevolnosti u aktivních učitelů, kteří přijeli utopit své boly v zrzavé vodě, prostě

odpočinout
si, a teď
tohle. Nás
ostatní zají-
mal spíše je-
jich do-
provod, i
když vlastně
ani nijak
zvlášť.

Pivo bylo
velmi pitel-
né, s čímž
n e b u d o u
n ě k t e ř í
pivoznalci

souhlasit, jako vždy - jim totiž zas tak nechutná nikde, ale všude ho vypijou nejvíc. Vrchní byl docela vtipný, ale měl jsem z něj pocit, že je to trochu svině, což však u tohoto povolání není nic divného. Každopádně si zhluboka vydechl, když naše grupa nad ránem odjížděla. Ale to bych před-
bíhal.

Samotný večírek probíhal podle oblíbeného scénáře, přehraného na prknech nejedné knajpy, špeluňky a

"restaurace". Po pomalejším a tišším rozjezdu se řev s počtem vypitých piv, vín (vedl Mistr Voďous se ženou, která pak mluvila maďarsky, či co?) a v neposlední řadě paňáků vystupňoval do té míry, že jej mohl zvětšit už jen DJ Miky se svou normalizační discotékou, a to taky udělal. V kostce - všichni se zmatlali jak němečtí turisté na výletě v Petrohradu - rozuměj, jak starý svině, tančili na stolech (to se výčepákovi opravdu líbilo), odpalovali různé druhy vonných listů a postupně odpadávali do svých útulných pokojíků - co se dělo v nich, nevím, protože jsem byl členem týmu, který se z hostince ani nehnul, za což byl za raního kuropění odměněn dvojitým striptýzem - v podání dobře rostlého chlapce a velice pěkně tvarované dívky...

Naše parasosantní skupina později všechny poloopilé spáče probírala hudbou a tancem po jejich postelích, ze kterých je při tom shazovala, za což byla všemi oblíbena a posílána na taková místa jako např. prdel, horoucí pekla apod. Bledí

vykalenci pak usedli ku společné česnečce. Jen chudáka Jerzyho Majkl donutil papat místo polívčičky rum, čemuž se Polák bránil jen propagačně a domáhal se vodky. Po hodině čekání a lehkého polemstávání jsme se konečně dočkali našich houbařů, Romana Č. a doktora L. Václavů, kteří zabloudili v lese při sběru, přestože vedoucí dvojice - L. V. - to v

okolí znal, protože tudy jednou, před válkou, s rodiči projížděl.

Co říci závěrem? Snad se tradice pašíka nepřerušila a příští rok se společně s pečenou sviní ve větším počtu sejdem. Navíc je tato akce přínosem i pro vegetariány, kteří mají rádi prasečinky. A jiní snad ani v pětipé nejsou, že...

BAROKNÍ HODOKVAS

Výlet to měl být původně vzdělávací, ba přímo poučný. Avšak pouhý pohled, který se mi naskytl po příchodu na tradiční sraziště u Smíchovského nádraží, mě vrátil do reálných souřadnic. Krhavé oči v zarostlých, hospodskými větráky ošlehaných tvářích, dávaly vcelku jasně tušit průběh nastávajících tří dnů. První zastávka nicméně proběhla důstojně. Roztočilá hříbátka v kladrubském hřebčinci a jejich šarmantní nadřizený dokázali společně proniknout i zbytnělou pivní krustou, pokrývající srdce četných přítomných. Ve Smiřicích se posléze ukázalo, že nejlepší pohled na exteriér kaple Zjevení Páně, slavné to ukázky radikálního proudu české vrcholně barokní architektury, se naskýtá z okna restaurace. Možnost potěšit se odvážnou harmonií protínajících se konvexních a konkávních prvků byla více než štědrá, neboť hospodský personál dopřával všem zúčast-

něným (jakož i sám sobě) velice mnoho času. Z vpravdě barokního fatalismu ho nevytrhly ani fašizující výkřiky hrstky polských beckovských separatistů.

Následovala Jaroměř a zde - jak symbolické - v první řadě hřbitov. Centrem naší pozornosti se tu staly dva náhrobky, jeden zdobený Plačící ženou od Matyáše Bernarda Brauna, druhý pak plastikovou kachnou, dílem neznámého umělce. Zatímco o první z obou soch pronesl kolega Hladík vysoce fundovaný výklad, druhou práci ponechal z neznámých důvodů bez komentáře. Ubytování v České Skalici proběhlo bez mimořádných příhod. Seznámili jsme se s mondénní paní ubytovatelkou a s restaurací Na bojišti. Název se sice vztahoval k roku 1866 (což vhodně evokovaly repliky husitských zbraní na stěnách), ale pro nás brzy nabyl nečekané aktuálnosti. Večer proběhl v družné zábavě, které se (možná ne úplně dobrovolně) účastnili i ti jedinci, již měli původně v úmyslu spát. Stěny byly příliš tenké a letní noc příliš krátká!

Zlatým hřebem programu byl den číslo dvě, návštěva Kuksu a Betléma ve společnosti prof. Pavla Preisse. O oživení programu se postaral průvodce kuským hospitém, který zprvu nevyhodnotil situaci zcela přiměřeně a pokusil se prezentovat vlastní názory, např. na autorství (údajně) Brandlových obrazů v kostele. Neprosadil se, a posléze se s námi docela skamarádil. Jeho vstřícnost šla až tak daleko, že nás vzal do hrobky a ukázal nám lebků hraběnků Šporkové. Nic nás nemohlo naladit optimističtěji. Dr. Václavů v mezidobí vytáhl z onoho zajímavého muže jeho životopis, který nám v průběhu následujících čtyř hodin převyprávěl. To však byl pouze prolog, Liberátorova hvězdná chvíle měla teprve nadejít. Galerii milých exotů rozmnožila návštěva u laskavého pana Bohadla, obývajícího v Kuksu domek s vůbec nejkrásnějším pohledem na kulisu špitálu. Tento úžasný muž nás provedl svým hraběcím sídlem včet-

ně sklepa a na závěr nám zapěl při loutně několik optimistických barokních písní na téma memento mori, posmrtná hniloba, červi žeroucí tkáň atp. Jedním slovem: pohoda. Podvečerní procházka Braunovým

Betlémem byla už jen takovou hezkou tečkou. Vedle kreací nesmrtelného Matyáše B. B. na nás zapůsobila i tvořivost pardu-b i c k é h o památkového úřadu, který se z neznámých důvodů rozhodl vybudovat na umělecky exponovaných místech Nového Lesa stánky s kuřivem a denním tiskem. Hrubé kostry těchto trafik, vkusně vklíněné do pískovcových sousoší, tam už stojí.

Večer opět nezklamal. Vzhledem k tomu, že jsem se odešel podívat na vojenské hřbitovy a památníky, jimiž idylické okolí České Skalice hojně oplývá, zmeškal jsem folklórní obřad známý jako "věnění Rabíny". Tento lidový zvyk, jehož podstatou je postupné znejasňování sexuální identity přítomných, vykládají etnografové

potřebou zajištění hojné úrody chmele v primitivních agrárních společenstvech. Švédská badatelka Oona Erikssonová ve své poslední práci hovoří dokonce o konstitutivním tranzitním rituálu s elementy sakralizované, sociálněantropologicky oktrojované transvestitní demence. Rabína (v nářeční variantě na Hřebečsku též Barbína) má podle některých autorů svou kaširovanou vulvou odpuzovat zlé duchy.

Poslední jitra proběhlo ve znamení charity. Alkoholici ochotně otevírali peněženky, aby přispěli na výživu hrabáče kapského, totemového zvířete Pěti pé. Hrabáč si získal perutní sympatie jednak svým milým vzhledem (vypadá a zavání trochu jako Jerzy P. po šestidenním tahu nonstop), druhak pestrou náplní své každodennosti ve volné přírodě (jídlo + spánek). Uvedené životní zvyky nemění ani v zajetí.

Sbírka na hrabáče vyplnila cestu do Nového Města nad Metují s jeho proslulými trpaslíky. Následoval přesun do lokality Peklo (prvoplánová sémantika některých místních názvů je v tomto veskrze barokním kraji místy až vlezlá). Na něj navázal mnohem rychlejší přesun zpět do Nového Města, doprovázený bojovou hrou "Catch your own professor!" Dvoučlenné hlídky vyskakovaly z jedoucího autobusu a s ostře nabitými mobily se rozbíhaly k plnění předepsaných úkolů (obsazení nemocnice, policejní služebny, baru U koníčka atd.). Profesor (Preiss), ničeho zlého netuše, byl záhy nalezen a vděčně napojen fernetem. Celou dramatickou

akci, za niž by se nemusel stydět ani URNA, pro nás nezištně zorganizoval dr. Václavů. Svou vděčnost jsme mu (na různých úrovních) postupně projevovali až do Opočna, kde tento monumentální zjev evropského komického herectví přišel pro změnu o botu. Průvodkyně na opočenském zámku z nás byla nejprve lehce zmatena. Není divu. Prof. Preiss během prohlídky nenuceně telefonoval a několik jedinců už nebylo schopno chůze a soucitní kolegové je poponášeli z jedné komnaty do druhé. Postupně jsme se však i s touto mladou dámou spřátelili a její dojetí při našem odchodu bylo naprosto nelíčené.

Jak už jsem napsal v úvodu, výlet to měl být původně vzdělávací, ba přímo poučný. Poučný tedy rozhodně byl.

Plešatý jezuita

SVATBA V 5P

Je 26. 10. 2002, osm dní po 8. výročí založení PPPPP. Jaká to náhoda, jaký to osud - první Náčelník 5P se žení. O svůj primát mezi exnáčelníky už ale přišel, druhý exnáčelník, doktor František Grunt, už "to" má více jak rok za sebou. Tolik k suché statistice, týkající se ženáčů mezi "nejvyššími" z 5P.

Přípravy na svatbu byly velkolepé a velmi důkladné. Zatímco se nevěsta připravovala a ženich stále mizel z dohledu pana kameramana, sjížděla se na nám. Bří Synků rozvětvená rodina Osladilů a Mikesků. Část mužů se podílela na zdobení aut, nejlepší byla spolupráce bratra ženicha - vazače a svědka ženicha - stříhače (na cestě mnoho stuh začalo vát ve větru, některé ozdoby končily kolemjdoucím na obličejích, některé pod podvozky aut, ale našli se i šťastlivci, kteří s velkým úsilím sundávali stuhy až další dny).

V 10.30 hod. vyjížděla kolona asi 20 aut směrem k Chodovské tvrzi. Po menším extempore na parkovišti (jeden z příbuzných se snažil svou novou černou Fabii prorazit železná vrata) kolona dorazila v pořádku na "místo činu". Paní matrikářka byla v šoku, tolik lidí najednou na Chodovské tvrzi ještě neviděla. Oddávací síň byla "trochu" menší, polovina lidí musela zůstat venku, ti vyšší mohli nakukovat oknem. I paní oddávající (nadřícená nevěsty a ženicha) nebyla ve své kůži, mačkající se návštěvníci nedokázali udržet stoprocentní ticho, a tak málem rozdávala poznámky za rušení při hodině. Hlasité "ano" ženicha uklidnilo všechny přítomné i nevěstu od nervozity odpoutaly jeho časté poznámky ("Nedívej se dozadu, všichni brečí.", "Musíš "ano" říci stejně jako já." "Podepiš se pořádně."). Konečně se mohlo přejít ke gratulování, pusinkování a potřásání rukou. Nevěstě všichni přáli, ať má hodného manžela a ženichovi, aby byl na svo-

ji ženušku celý život hodný (jako kdyby to mělo být jinak!). Největší dojetí přineslo přání od kolegy Michala Majkla kaplana Řízka Řezáče: "Pláči plác, pláči plác." Polibky od mužů nedostávala pouze nevěsta, ale ženich byl také v kurzu.

Fotografování před Chodovskou tvrzí bylo náročné hlavně pro ty, kteří byli spoře oblečení (jako např. nevěsta). Zážitky jsou tak drsné, že je raději nebudeme uvádět, abychom neodradili další mladé nadějně potenciální novomanžele. Pózování pro pana kameramana v parku připomínalo mexické telenovely, jen se vše odehrávalo v exteriérech (tj. venku).

Přesun z Chodovské tvrze do Zvánovic se trochu zkomplikoval. Nikdo totiž nepočítal s ucpáním dálnice v sobotu ve 12.00 hod. Půlhodinová "zastávka" byla zpestřena ochutnávkou některých ročníků slivovice a sprintem ženicha, který si při obchůzce aut nevšiml, že se kolona rozjíždí a že auto s nevěstou mizí v dálce. Ve Zvánovicích nás uvítal majitel hotelu pan Dvořák se slovy: "Třikrát jsem vám to rozmlouval, tak teď už si nějak poradte!" Po vynikajícím obědě ženich s nevěstou rozkrojili společně dort (ruka nevěsty byla vespod - zasvěcení si určitě domyslí následky). Rozbalování svatebních darů zpestřil ženich svými komentáři. Jak už to na svatbách bývá, svatební dary byly praktické (výrobky značky TEFAL a TESCO-MA), nepraktické, ale vkusné a naprosto nevhodné (růžovočervené hrníčky se zlatým lemováním, ručníky - svatební dar kohosi, ale před třiceti

lety, vázičky a jiné "serepetičky"). Proto vyzýváme další páry: "Berte se co nejdříve, dary pro vás už máme!"

Pak nastala de facto volná zábava, provázená několika sóly novomanželů (při písni "S tím bláznem si nic nezačíněj" nezůstalo ani oko nevěsty suché). Téměř všichni se vystřídali u "svatebního oltáře", který vytvořil usilovnou a pečlivou prací otec ženicha. Skládal se z z lahví slivovice od ročníku 1973 (rok narození ženicha), každý ročník byl zastoupen lahví jednou, pouze ročník 1997 lákal větším množstvím. Pravdou zůstává, že někteří svatebčané u tohoto místa trávili většinu času a podle toho také dopadli (raději nebudeme jmenovat, aby jim nepoklesla autorita v rámci 5P).

O hudební reprodukci se postaral bratr ženicha, tímto mu děkujeme za jeho obětavou práci, ale díky jeho stupňující se "únavě" se nechal vždy rád vystřídat živou hudbou, která přijela v 16.00 hod. a setrvala do pozdních nočních hodin. Hudebník Jiří měl velký úspěch se svojí harmonikou. Otec ženicha si s chutí zazpíval "Zomrela mi žena", otec nevěsty "Sbohem lásko, nech mě jít". Pozornost také upoutával bratr ženicha, o jehož přízeň se ucházely mnohé svobodné (i zadané, ale momentálně osamocené) děvy, svým flegmatickým nadhledem. Jako první pod stolem byl Matoušek Ferstl (čemu ho to učí jeho otec?). Večer se neobešel bez rautu a opékání kančích klobás u krbu.

Během zábavy si nikdo ani netačil všimnout, že novomanželé

zmizeli. Pan kameraman s nimi chtěl udělat ještě nějaké "romantické" záběry venku u lesa. Pobíhání po trávě připomínající bažinu, ukazování blížících se rukou po břízce a neustálé chlubení se prstýnky všechny naštěstí brzy omrzelo.

Novomanželé byli rádi, že se každý cítil dobře. Kdo chtěl, mohl si jít odpočinout kdykoli do svého pokoje. Někteří svatebčané mile překvapili i své nejbližší. Například sestřenice nevěsty byla udivena, jak se její otec (strýc nevěsty, bratr nevěstina otce) dokáže bavit a tančit ho viděla dokonce poprvé. Někdo v nočních hodinách odjížděl domů do Prahy, ale většina přespala, ráno se nasnídala a vydala se směrem k domovu odpočinout si po vydařeném "mejdanu". Jen novomanželé mířili do Makra, aby nakoupili vše potřebné na "párty" od 17.00 hod. Na závěr musíme konstatovat: "Bylo to prima, ale jednou to, vážení a milí, stačilo!"

P.S.: Chceme poděkovat všem, kteří se dostali ve čtení až sem a kteří se přišli podívat v sobotu nebo v neděli. Doufáme, že jste byli spokojeni a pokud ne, nemáte si bohužel kde stěžovat.

Novomanželé Mikeskovi

GEORGE - MAJKL party

Tak jsme se zase po půl roce rozhodli navštívit námi devastovanou a místními vykrádanou Majklovu chatu v Albrechticích. V útrobách této kdysi pěkné a s láskou stavěné chaloupky se tradičně uskutečnila tzv. Georg - Majkl party, tedy oslava narozenin našeho letitého kaplana a také narozenin známého pornoherce, Georga B., zvaného mazlivě Rocco (a ještě mazlivěji Roccocot).

Vše vypuklo v pátek večer přesunem z mlátičky Prahy do klidu Jizerských hor. Oproti jaru byly sudy zařízeny s mírným předstihem, takže kolem osmé už jsme si mohli být jistí, že skutečně existují, protože jsme je viděli na parkovišti na Černém Mostě, kde měla podle Majklova dokonalého scénáře proběhnout jakási jejich překládka, které nikdo z nás nerozuměl, možná ani sám autor. Promarněný čas to však nebyl, protože jsme si tam stačili přivydlabat kostky Tůmovou kundowhisky míchanou s MacColou.

V Albrechticích jsme jako obvykle navštívili jednu ze dvou knajpiček umístěných rozumně naproti sobě. Protentokrát a pro celý víkend to vyhrála ta s Plžničkou - naproti mají Krušovice, takže jistě chápete. Samotná party vypukla okolo půlnoci, díky tentokrát bezvadně fungující pipě. Na chalupě nás čekalo největší překvapení celého víkendu. Z předem avizovaného nám neznámého kamaráda z Jablonce se vyklubal

všem dobře známý propagátor západního stylu myšlení, v současnosti totálně nasazený v Říši, Vít. Toto setkání se jistě projevilo na úrovni obou následujících dní, na množství vypitého všeho možného, a také na stavu Romana Č., který z euforie nad setkáním s kumpánem nevyšel následujících 48 - 72 hodin.

Oslavenci získali převážně dary tekuté, které se vypařovaly jen několik málo minut po dopadnutí lahví na stůl, a bylo úplně jedno, čím jsou tyto naplněny. Jíst bylo také co - jen Majkl, ve spolupráci s Kačenkou A., naložil několik kilogramů utopenejch, kteří se po následující dny staly nejen vítanou a téměř všemi vyhledávanou krmí, ale také ozdobou stolu, podlahy, stěn... Stejně dopadly i dortíky, jež děvčátka oběma oslavencům připravila. Ty se však staly ozdobou rovnou, v krásné dortové válce, bez toho, aby se je snad někdo pokoušel jíst. Party začala nabírat obrátky. Začal také padat sníh, což vedlo k radovánkám na něm - tanečky za zvuků UJD, brutální bitvy a rvačky, nakonec i hodinové hledání Vítových brýlí. Souboje stále vylitějších typů se odehrávaly uvnitř i venku. V prvním případě se šermovalo prázdnými lahvemi, v druhém dřevěnými tyčemi. Za to, že se nikomu nic nestalo děkujeme Žižimu a jeho tátovi, ale hlavně Katamahůvi (skloňuj podle vzoru Václavů), který je ochráncem všech vypitců a vysypaných makovic. No a už v 8 ráno se musel narazit druhý soudek. Tam si nejsem moc jistý, co se dělo, ale možná to bylo něco z předchozího. Každopádně proběhl

tradiční smrking, v podání Majkla, ale tentokrát měl i prvního studenta, Máru, který obstál na výbornou. Kolem oběda, nebo spíš až někdy odpoledne, se velká část zúčastněných vydala osvěžit několika jedničkami a slivovičkami a papáním do hostince. Po návratu se začali probouzet odpadlíci, takže šance jít spát se zastřela mlhou. Prostě měli chuť pařit a řekněte jim ne. Kolem sedmé už byla celá sestava na svých místech u stolu, který byl zaplněn rozbitým nádobím, zbytky jídla, všemožným dalším představitelným i nepředstavitelným bordelem, to vše korunováno horou vajglů. No a to byl ještě hezký oproti tomu, jak vypadal v neděli ráno. Avšak nepředbíhejme.

Začalo být jasné, že co nevidět dojde pivo. Proto se pila poslední vodka, abychom jako pošetřili. Stejně se ale nový sud jevil jako zcela nezbytný, téměř životně důležitý. Jen si představte vlastní tělo, když mu najednou odepřete pravidelný přísun moku, na nějž bylo zvyklé desítky hodin v kuse - umřete, to je přeci jasné. Takže se nám náramně hodil telefonát přítele Uweho, který vysílal SOS, protože kousek od chaty zapadl se svým vozem. Vytáhnem ho, a on nám zajede pro soudek, říkali si všichni. Z naší skupiny totiž mohli řídit jen psi, kdyby se ovšem v jednom kuse neukájeli na Jerzym. Uweho nakonec vytáhl traktor, ale stejně s námi pro soudek zajel. Podařilo se nám po různých peripetiích a mnoha naježděných kilometrech sehnat Budwar i s pipou (tu nám půjčili bez zálohy - boží lidé).

Rychle jsme uháněli zpět s obavou, že přátelům na chajdě už životabudič došel a budou chraptět na podlaze ve smrtelných křečích. To se naštěstí nekonalo. Roman Č. se ukázal jako prozíravý mistr proviant'ák a otevřel dva malé pětilitrové soudky, čímž zachránil své přátele a ostatní buzny od jisté smrti. To už se blížila půlnoc tohoto dne, bezesporu nabitého zážitky. Z nového soudku jsem ochutnal pouze jedničku a odešel přiložit do horních pokojů. No a najednou bylo devět ráno. Prý jsem ale o moc nepřišel. I ostatní unavení náročnou sobotou postupně odpadali do svých doupátek, a kolem čtvrté fungoval snad jen Uwe a Jerzy, který však vydával jen nenapodobitelné zvuky, jimiž možná pudově svolával své polské bratry k poslednímu rozhodnému boji proti nepřítelům, kterých má správný Polák vždycky dost. Každopádně byl úplně na prach a to mu, stejně jako mnoha ostatním, vydrželo až do nedělního večera.

Ráno bylo díky vyspanosti osazenstva vcelku brzké. Již okolo deváté se asi dvě třetiny účastníků zájezdu chopilo svých slopat s jasným cílem - vypít víc jak polovinu, snad i tři čtvrtiny sudu. Slopalo se, pojídaly polívčičky, rozdělovaly funkce v budoucí říšské vládě a jeden z darů, postavička berušky od O. Sekory, se postupně měnil v sekretářku A.H. Pár měsíců v chládku by za to možná bylo. Naštěstí celou seanci ukončil Kamil - panenku hákenkřížáčku nekompromisně roztrhal, a tak vyletěla komínem. A tak je to správné. Vysledovali jsme i neu-

věřitelnou podobnost mezi výše zmiňovaným a Václavem K. Stačí jen černý uhlík a jsou si téměř k nerozeznání podobní. Navíc Václavo-vo heslo: "Vstříc novému sudu!" nám vyloženě přirostlo k srdci.

Nezbývalo, než vzbudit i ostatní, aby pomohli s pivem - avšak později, když došlo, jsme toho nápadu litovali. Zvolili jsme si tradiční objekt žertů, našeho milého Jerzyho, kterému jsme nejspíš přetrhli sen o invazi Poláků do naší vlasti - snad zrovna popravoval neoblomného prezidenta na Staroměstském v té chvíli už spíše Koščuškově náměstí - soudě podle podlého, ale blaženého úsměvu. Úplně se probral až ve slipech na sněhu, když během cesty po schodech vykřikoval: "Lud'ku, kde jsi, pomóc!", a já, nesoucí ho za jednu ruku, jsem byl všemi označen za svi-ni převlečenou za kamaráda. Ale Jerzynka s prvním půllitrem rychle zapomněl na prostálá příkoří a odpustil nám, i mně, což jsme mohutně zapili. Pak však sud došel. Trochu symbolicky přesně ve dvanáct. Po menší sněhové bitvě, která měla za následek smrt jedné Bohemky, což není ani fotbalový klub, beztak už mrtvý, ani fanyнка tohoto klubu, ale lahev šáňa, se přistoupilo k úklidu. Jako tradičně trval 3 hodiny, protože bordel je tam nepředstavitelný. Z patnácti lidí uklízelo 5 a Majkl sádroval díru ve stropě. Zbytek se bavil venku a prudil, že už chtějí jít do hospody - taky tradiční. Nakonec se úklid jakž-takž zvládl a po obědě v nedaleké restauraci a dovykalení se, nastal čas

loučení. Vyměnili jsme si adresy a rozjeli se domů.

Závěrem chci za všechny poděkovat Majklovi za jeho odvahu. Neznám nikoho jiného, který by nechal takovouhle partičku dělat na své chatě to, co on nás. Akce to byla skvělá a už se těšíme na jaro. Ty taky, Majkle?

P.S.: Tu pípu jsme vrátili, i když hodila by se...

Kuned

Pivní koupel

Pivem se můžete osvěžit i jinak, než že jím zaženete žízeň, vzkazuje milovníkům pěnivého nápoje německý pivovar Klosterbrauerei. Jeho speciální "koupelové pivo" je určené k vnitřnímu i zevnímu použití: část vypijete a zbytek nalijete do vany místo koupelové soli. Na těle přitom neulpí pivní odér, takže se nemusíte bát jít po koupeli do společnosti, pokud nepřeženete dávkování. Koupat se v šampaňském již vyšlo z módy, uvidíme, zda se ujme nová relaxace.

Desítka roku pro Staropramen

Sdružení přátel piva zvolilo letos svět-lou desítkou roku pivo Staropramen. Mezi dvanáctkami získala prvenství Holba Premium z pivovaru Hanušovice. Z tmavých desetistupňových piv letos "*porotcům*" nejvíce chutnala černá desítka z pivovaru Klášter Hradiště nad Jizerou. První z jedenáctek vaří pivovar Svijany, druhý Otakar je z Měšťanského pivovaru Polička. Ocenění v kategorii polotmavých ležáků získaly opět Pražské pivovary za Granát....

Byltén™ Předsednictva První Pražské Pedagogické Pivní Peruti vydává PPPPP. Redakční rada:

J. Tilsch, R. Čornej, T. Mikeska a další členové Předsednictva. Vychází čtvrtletně v nákladu do 50 ks. Nevyžádané příspěvky se nevracejí.

Sídlo: Poberova 4, Praha 4, Braník, tel.: 4172 86 38. Grafická úprava: Jan Tilsch. Tisk: . Foto: kolektiv autorů a majitelů fotáků.